

LAUREAȚII CONCURSULUI DE POEZIE „ANDREI MUREȘANU”

EDIȚIA A V-A, 2007

premiul I: Iulia-Dorina Stanciu, clasa a XI-a
Colegiul Național „Andrei Țaguna” – Brașov

Motto:

*Atunci, cuvântul veni
întocmai cum revine porumbelul
istovit de atâta zbor
dar copleșit de plenitudine.
Germain Droogenbroodt*

Ciclop de-amorul scenei ...

Pe scenă, n-ai decât un singur ochi.
Tot ceea ce e natural, devine fabulos –
Nu printr-o caricaturizare a imaginilor standard,
Ci prin nevoia teatrului de singularitate!
Pe scenă, omul se întoarce cu spatele la public,
Lovit de priviri e numai actorul!
În bătaia reflectorului,
Ești doar vibrația melodiosă a unui personaj
Construit pe frânturi de replici.
Clipa nu definește o condiție,
Dar timpul te aruncă într-o inconștiență
provizorie.
Omul din tine îți ține pumnii strâns,
Iar personajul capătă tacit o inconfundabilă
individualitate.
Pe scenă, cuvintele se fabrică în profunzimea
sufletului,
Nu e timp să-ți desfunzi filtrul gândirii!
Pe scenă, n-ai decât un singur ochi ...
Prin el, publicul ți se dezvăluie,
Astfel converg spre tine aplauzele –
Trofeul unei aprecieri negrăite!

... tandrețea unui nud

Oglindirea s-ar cuveni să fie dezgolită;
să te desparți de veșmânt
ori de câte ori privești spre tine,
să-ți simți pielea cum începe a însori de
senzualitate,
să te lași atins și frânt de mirosul tău.

În zadar te-ai străduit
să percepi
chipul,
o imagine,
sinele
– fără de tine.

Haina te fură,
dă corpului o formă vizibilă,
rănind ochiul cu vulgaritatea modelor.
fii tu!
poartă-te în nud,
măcar în fața propriei oglinzi!

Dor de poveste

Mai sorb o gură din ceașca de cafea
– un năzdrăvan adaos de singurătate.
Mă strigă sufletul la geam,
Eu îi aud ecoul:
„Stinge timpul ... povestea se scrie acum”!

premiul II: Iulia Comșa, clasa a XI-a
Colegiul Național „Andrei Șaguna” – Brașov

Aer (alergie)

Dilatarea era hidoasă. Forma lui
devenise strânsă în jurul respirației mele.
Îi creșteau mâini în gâtul meu,
în pieptul meu,
în jurul inimii, ca o cochilie.
Încercam să-l expir și
însăși durerea mea mă îneca!

Dansa cu plămâinii mei, întorcându-i,
învârtindu-i ca pe florile fără putere.
Cu ochii întorși de mâini ale lui, nu mai vedeam
lumina. Mă holbam
la aerul murdar dinăuntru meu, agățându-mă
spasmodic
de amintirea altui aer, care, altădată,
era atât de limpede încât vedeam oameni întregi
prin el.

Un vânt metalic tacta un puls îndepărtat,
fără aripi.

Convalescenții

Venise greoi, ca vânătorii secați de puteri.

Se uita la mine cu ochi obosiți;
oboseala lor îmi mângâia obrazii.

Când și-a odihnit privirea obosită pe pian,
a început un cântec molatic,
pe ritmul bătăilor lui de inimă obosite.

– N-ai să adormi, i-am spus,
somnia obosit e fără vise!
Nu, nu, nu trebuie să adormi, nici alb, nici negru!

Cu gâtul înțepenit, zâmbea obosit,
ca de după ceață. Privirea lui
devenise vagă, ca înmuiată într-o apă obosită de
lumini.

Și aerul ostenise între mine și el.

Apoi s-a lăsat o liniște fără zgomot,
fără bătăi de inimă. Și atunci am știut
că nici lui nu-i mai bătea inima.

Spre lumină

crepusculul este o stare dinăuntru ochiului și nu
a împrejurului.

de-a lungul privirilor, praful de seară își netezea
promenade.

cuvintele îmi apuneau, cu liniște bătrânească.

Îl așteptam fără să-l văd, îl simțeam doar –
mereu învăluindu-mă, ca o amintire.
venea dinspre stele și n-avea urmă.
se scurgea prin șanțul mățasos al
semiconștienței mele.
Îl doream viu și în culori, în cinci firimituri:
una pentru fiecare simț.

noaptea e ieșirea din lumină.
lumina e zvâcnirea timpului în ființa dindărătul
învelișului.

În liniștea vâscoasă a negrului străveziu, toate
dorm.
ochii dorm.
trupul doarme.
mâinile dorm.
laringele doarme buștean.
părul doarme.
timpul moțâie.
hainele, vechi și noi, dorm.
mărimile s-au stins.

numai amintirea de el nu doarme.
mă învelește delicat, irespirabil, ca Panthalassa
pe Pangaea.

premiul III: Sânziana Mardale, clasa a XI-a
Colegiul Național „Andrei Țaguna” – Brașov

Într-o cafenea

Pe mobila mată,
stă un caiet
deschis
o cană de cafea
începută
cu urme vagi de ruj
cerceii sunt într-un colț
fularul e pe jos
zdrobit de picioare
se zbate
scrumul
de țigară proaspăt
trupul stă gol pe masă
cuvintele se mișcă
mâzgălesc masa
privesc la strada
care mă sperie
cu un cuvânt de ochi
timpul trece pe fereastră
geamurile se trântesc
se sparg
se întunecă
e cald
dar simt frigul de afară
răceala
înghețul
când voi ieși
goală
pe ușa cafenelei mele
când voi merge
singură
prin noaptea care
există
doar pentru a plânge
timpul
care zdrobește

Șșt!

Șșt!
nu mă trezi
vârful glonțului
pătruns adânc în mine
a pierdut din căldura sa
e un glonț rece
sinistru de înghețat
poate că
se joacă
acolo în lumea lui
cu globulele mele roșii albe albastre mov
singur
se joacă
șotron
aruncă tije de metal
pe biata mea inimă
ca o mamă ce-și lasă copilul să o o tragă de păr
fără a striga de durere
șșt!
nu îl trezi
acum dormim
amândoi

unu' plus unu' fac doi ...

ți-ai legat cordonul tău ombilical
de gâtul meu
și ai început încet încet
să te hrănești din mine
erai flămând
eu eram liberă
am început să simt pentru doi

era dimineață
măinile mele nu mai erau ale mele
erau ale noastre

era seară
eu aveam o singură aripă
cealaltă era la tine
două jumătăți perfecte

era noapte
dormeau lipit de mine
îți simțeam aripa grea peste coapsa stângă

era vânt
te gândeai
poate la mine

era o dată

dar ai trișat
și ai zburat fără mine
iar eu am luat un cuțit
și l-am înfipt în cordonul tău
și ai strigat
și te-a durut
și m-a durut
și am crezut

eram o dată

plictis

stau întinsă pe-un pământ
și încep să mă taie
cu cuțite mari
cu furci
cu coase
mă simt ca într-o morgă
de cadavre literare
încep să mă tranșeze
văd liniile desenate
cu carioca
pe trupul meu
așa văd ei trupul împărțit
fragmentat
în biliarde de bucățele
văd carne oase mușchi
tendoane vene cartilaje
celule molecule nucleu
mă aruncă pe talere
și mă scot la vânzare
în firimituri
mai zvâcnește o aortă
sub globii oculari
la morgă nu mai vin pacienți
să fie controlați
analizați
tranșați
cusuți la loc
e liber
pustiu de liber
mă așteptau pe mine
acuma, beau o bere
se bucură de lumina
neonului de-afară
eu stau
îi privesc de departe
din timpul mort
și mă gândesc cu sfertul de creier rămas
cu jumătate de inimă pierdută:
de ce naiba
nu vii
să cumperi măcar
un ficat?